

தொல் தமிழர் நெறி

இ.பேச்சிமுத்து

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் வாழ்ந்த மக்கள், காதோடி வாழ்விலிருந்து அனுபவ முதிர்ச்சியால் குழு வாழ்க்கையில் தங்களைப் பிணைத்துக் கொள்கின்றனர். அறியாமையின் வழிப் பிறந்த அச்சமும், நோய் இயற்கைச் சீற்றம் ஆகியவைகளின் வழிவந்த மரணங்களின் தொடர்ச்சியால் பெருகிய அச்சமும் பல்வேறு நம்பிக்கைகளின் தோற்றுவாய்களாய் ஆகின. நம்பிக்கைகளின் வெளிப்பாடுகளாகச் சடங்குகள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. விருப்ப வேண்டுகளுக்கும் அச்சத்தின் வேண்டாமைகளுக்கும் சடங்குகள் பலவாறாக நிகழ்ந்தன. பாதுகாப்பு வேண்டிய சடங்குகளாகவும், வலிமை பெருக வேண்டிய சடங்குகளாகவும், சூழும் நோய், துயரம் நீங்க வேண்டிய சடங்குகளாகவும், மகிழ்ச்சி நிலைக்க வேண்டிய சடங்குகளாகவும் நடைபெறத் தொடங்கின.

மரணத்தின்வழி வளர்ந்த உயிரச்சம் 'ஏதோ ஒன்று' 'ஏதோ ஒரு ஆற்றல்' என்று அறியாத நிலையில் நம்பிக்கை தோன்றுவதும் வணங்குவதும் வழிபடுவதும், சடங்குகள் செய்து ஒருங்கிணைவதும் நடைபெறுகிறது. குழு வாழ்வில் தன்னிகரற்ற ஒருத்தி அல்லது ஒருவன் தனித்துவமான ஆற்றலால் குழுவில் நம்பிக்கைக்கும் போற்றுதலுக்கும் ஆளாகும் நிலையில் அங்குத் தலைமையும் பின்பற்றுதலும் வழிபாடும் இயல்பாகவே தோற்றம் பெறுகின்றன. மரண அச்சமும் இயற்கையின் ஆற்றலும், நம்பிக்கைகளை வளர்த்தெடுத்துச் சடங்கு வழிபாடுகளைச் சாத்தியப்படுத்தியதன் தொடர்ச்சியே தனிமனிதத் தலைமை வழிபாடாக மாற்றம் பெறுகிறது எனலாம். இந்நிலையே அத்தலைமைகள் தொல்காப்பிய முன்னோரால் திணைநிலைக் கடவுளராக, திணை மரபில் கருப்பொருளாகக் காட்டப்படும் வாய்ப்பாக அமைந்தது.

தொல்காப்பியர் தம் காலத்திற்கு முன்பிருந்த தமிழர்களின் மொழியை, படைப்பாக்க முறையை, வாழ்வியல் நெறியைத் தொகுத்துச் சொன்னதோடு தம் காலத்திய மாற்றங்களையும் இணைத்தே தருகின்றார். தொல்காப்பியர் தொகுத்துரைத்த எழுத்து, சொல், பொருள் என்பனவற்றுள் படைப்பு நெறியாக அமைந்த பொருளிலக்கணமே தமிழர்களின் வாழ்வியல் நெறியை அடைகாத்தும் அவதானித்தும் தனித்தும் தொகுத்தும் தருகின்றது. அந்த வகையில் பண்டைத் தமிழர்களின் நம்பிக்கைகளும் வழிபாடும் சடங்குகளும் தனித்துவமான பண்பாடுகளாகப் பரிணமிக்கின்றன. அதில் தமிழர்களின் பகுத்தறியும் திறனும், உற்றுநோக்கி ஆய்ந்தறியும்

தகுதிப்பாடும், புரிந்து உலக இயக்கத்தைப் புலப்படுத்திய ஞானமும், உடற்கூறாய்ந்து உள்ளொளி வளர்த்து வல்லமை காட்டிய மெய்மையும் காணமுடிகின்றன.

தொல்காப்பியம் இலக்கியப் படைப்பாக்கத்திற்கான பொருள்களாக மூன்றிணைச் சுட்டுகிறது; ஆணும் பெண்ணுமாக இணைந்து வாழும் அக வாழ்க்கையையும், அதன் முன்பின்னான வாழ்வின் பல்வேறு புற வாழ்க்கையையும் 'திணை' என்று வரையறுக்கிறது. தமிழ்ப்பகுதியில் குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் என நிலப்பகுப்பு அமைந்துள்ளது. இவ்விடம் சார் ஒழுக்கமே முதன்மை எனக் கொள்ளப்பட்டு அது 'உரிப்பொருள்' என்று சுட்டப்பட்டது. இவ்விடத்தில் உண்டாகிய உயிர், உயிரற்ற யாவும் இடையில் தோன்றி உருவானவை என்ற பொருளில் கருப்பொருள் எனப்படுகிறது. இக்கருப்பொருள்கள் தோன்றக் காரணமாகிய நிலம், நீர், ஒளி, காற்று ஆகியவை முதல் பொருள் என்று அறிந்து சொல்லப்பட்டது. தமிழர்களின் இச்சிந்தனை எக்காலத்திற்கும் எவ்விடத்திற்கும் மாறுதலில்லாத அறிவியல் உண்மையாகத் திகழ்கிறது. உயிர்களை ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவுயிர் என்பதாகப் புலனுணர்வின் அடிப்படையில் ஆய்ந்து சொன்ன மெய்மை பெரிதும் போற்றத்தக்கது.

“ஓன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு முக்கே
நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே”

என்பது தொல்காப்பியம்.

இயற்கையின் ஒருமையில் உயிர்கள் தோற்றம் பெறுகின்றன என்பது தமிழியம். மண்ணில் இருக்கும் நீரில் ஒளியும் காற்றும் உறவாடுகின்ற நிலையில் உயிர்கள் உருவாவதையும் அதன் பரிணாம வளர்ச்சியில் பல்வகை உருவினதாக உயிர்கள் பெருகுவதையும் பிற்கால அறிவியல் பேசுகிறது. டார்வின் கொள்கை வருவதற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்தம் அறிவியல் நுட்பம் இலக்கியப் பகுதிகளுக்குள் அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது.

“புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாகி மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்

கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்

செல்லா நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்

எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்”

என்பது திருவாசகம்.இவ்வாறு உயிர்கள் தோற்றம் பெற்றுப் பெருகி நிற்பதற்குக் காரணம்,

“முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே”

எனப்பட்ட முதற்பொருள். இடம் இதற்பொருளின் விளைவால் எனப்பட்ட முதற்பொருள். இம்முதற்பொருளின் விளைவால் ‘தெய்வம்’ முதலான நம்பிக்கை சார்ந்த கருத்தியல் படைப்புகளும் தொழில், பொழுதுபோக்கு சார்ந்த கருவிகளும் தாவரம், பறவை, விலங்கு முதலான உயிர்களும் உயிரற்றவைகளும் நிறைவான மனிதர்களும் இயற்கைச் சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் தோற்றம், நிறம், பண்பு, செயல் முறை போன்றவைகளில் வேறுபட்டு நிலைத்தமை அறியமுடிகிறது. இவ்விடத்தில் தமிழர்களின் பகுத்தறிவிற்குச் சிறந்த சான்றாக அமைவது -ரு தெய்வம் கருப்பொருள் பட்டியலில் இடம் பெற்றமையே. தெய்வ நம்பிக்கையோடு பல்வேறு வழிபாடுகளையும் சடங்குகளையும் நிகழ்த்தி வாழ்ந்தாலும் பகுத்தறிவின் அடிப்படையிலேயே அத்தெய்வம் குறித்த புரிதல் வெளிப்படுவது அறியத்தக்கது.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் பெய்தலெனச்

சொல்லி முறையால் சொல்லவும் படுமே”

என்பது தொல்காப்பியம்.

இயற்கை வழிபாட்டுப் பயிற்சியில் கூடி வாழ்ந்த இனக்குழுவில் சிறந்தாரை வழிபடும் போக்கு முகிழ்த்தது. அவர்கள் அந்தந்த இடங்களின் அடையாளமாகப் போற்றப்பட்டனர். அப்பகுதி மக்களின் வாழ்வில் முதன்மை பெற்று நின்ற நிலையில் அவர்களின் மரணம் அவர்களை வழிபாட்ட நிலைக்கு உயர்த்தியது. இதை அக்கால நடுகல் வழிபாடும் பிற்கால உருவ (சிலை) வழிபாடும் புலப்படுத்தும். இவர்களில் ஆண் பெண் விலக்கில்லை. தாய்த்தலைமை வழிபாட்டின் எச்சங்களாகும் பெண் தெய்வ வழிபாடும் சிற்றூர்களில் நிறைந்து

காணப்படுவதும், பெருந்தெய்வ வழிபாட்டில் குறைவின்றி வணங்கப்படுவதும் அறியத்தக்கவை இதன் மூல வடிவம்தான் குலதெய்வ வழிபாட்டுத் தொடர்ச்சி, இன்றுவரை மிக அழுத்தமாகக் குல தெய்வ வழிபாடு பல்வேறு ஊர்களில் சிதறிவாழும் உறவுகளை ஒருங்கிணைக்கும் சிறந்த பண்பாட்டு மரபாகத் திகழ்கிறது; நம்பிக்கைகளையும் தாண்டி, ஊர்க்கட்டுப்பாட்டில் உறவுகளின் மகிழ்ச்சியில் எவரும் விலகிச் செல்ல விரும்பாத உன்னதமான வாழ்வியல் மலர்ச்சியாகக் குல தெய்வ வழிபாடு கொண்டாடப்படுகிறது. இங்குப் பகுத்தறிவுவாதிகூடப் படையலில் பங்கு போட்டுப் பண்பாடு காக்கும் பாங்கு எண்ணி இன்புறத்தக்கது. எனவே, தமிழர்கள் நம்பிக்கைகளில் விலகி நிற்பதாக இருந்தாலும் பண்பாட்டு மரபுகளில் என்றென்றும் கலந்தே வாழ்வார்கள் எனலாம்.

குறிப்பிட்ட தெய்வத்தை குறிப்பிட்ட முறைகளில் குறிப்பிட்ட நிலைகளில் குறிப்பிட்ட சார்புகளில் நிறுவனவயப்பட்டு வழிபட்டு நிற்பதுதான் பக்தி என்றால் அது இயற்கைக்கு மாறானது. சங்க இலக்கியங்களுள் கடவுள் வாழ்த்து இல்லை; சிலப்பதிகாரம் இயற்கையை வாழ்த்துகிறது; திருக்குறள் பொதுமைப்படக் கடவுளை வாழ்த்துகிறது. ஏன் பெரியபுராணம்கூட 'இப்படித்தான்' என்பதற்கு மாறாகவே பல்வேறு நிலைகளிலான வழிபாடுகளை ஏற்று நிற்கிறது எனலாம். இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் வசதிக்கும் ஏற்பவே வழிபாடுகள் அமையும். இதுவே இயல்பானது. மற்றவை வலிந்து புகுத்துவனவே; அவை மக்கள் மதிப்பை இழந்து காணாமல் போய்விடும்.

மேற்காட்டிய பகுதியில் தமிழர்களின் கருத்து முதல் வாழ்வை காணமுடிந்தது. ஆனால், இதற்கும் ஒருபடி கூடுதலாகப் பொருள் முதல் வாதம் தமிழர்களால் போற்றப்பட்டிருப்பது அறியப்பட வேண்டிய ஒன்று. காரல்மார்க்சு 'மூலதனம்' (Capital) என்ற பொதுவுடைமை சித்தாந்தத்தைக் கூறுவதற்குப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் பொருள் போற்றி வாழ்ந்துள்ளனர். பொதுவுடைமை என்பது மற்றவர்களுக்கு ஒரு சித்தாந்தம்; ஆனால், தமிழர்களுக்கு அது வாழ்வியல். 'புகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்பல் நூலோர், தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை' என்பது பொதுவுடைமை தாண்டிய உயிரிரக்கச் சிந்தனை. 'பல்லுயிர்ப் பெருக்கம்' என்பது இன்று உலக நாடுகளின் தேவையாக ஒரு தேடலாக ஒரு இயக்கமாக உருவாகியிருக்கிறது. தமிழன் பண்டைக் காலத்திலேயே இதை உணர்ந்து இயற்கையோடு இயற்கையாக ஏனைய உயிர்களோடு கலந்தும் அரவணைத்தும் வாழ்ந்திருக்கிறான். 'நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே' என்பது தமிழியம். 'பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகு இல்லை' என்பதால்தான் பெரும்பாலான சங்க அகஇலக்கியப்பாடல்கள் பொருளுக்காகப் பிரிந்த தலைவனையும் அதனால் தலைவிபட்ட துயரையும் பலப்படப் பேசுகின்றன.

‘அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க் களித்தலும்

பெரிதாய பகைவென்று பேணாரைத் தெருதலும்

புரிவமர் காதலின் புணர்ச்சியும் தருமெனப்

பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயின் சென்றநம் காதலர்'

என்பது கலித்தொகையில் காட்டப்படும் தலைவியின் அறிவார்ந்த உணர்வு.

தொல்காப்பியம், 'இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு' என்றலும் திருவள்ளுவம் அறம் பொருள் இன்பம் எனப் பால் பகுத்து உரைத்தலும் பொருளே. இரண்டிற்கு நடுநாயகமாகத் திகழ்வது யாவரும் உணரத்தக்கது. எனவேதான், 'பொருள் செயல் வகை' என்று அதிகாரப்படுத்திய வள்ளுவர்,

“அறனீனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து

தீதின்றி வந்த பொருள்”

என்று பொருள் முதன்மை போற்றுகிறார். 'தீதின்றி வரும் பொருளே பொருள்' என்பதே தமிழியம். 'பொருளென்னும் பொய்யா விளக்கம்' என்பதும் 'செய்க பொருளை' என்று கட்டளை இடுவதும் வள்ளுவரின் 'பொருள் முதன்மை'க் கருத்தியலைப் புலப்படுத்துகின்றன.

'திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு' என்று தமிழர்கள் கடல் கடந்து சென்று பொருள் தேடினார்கள்; பன்னாட்டு வணிகர்களை நம் இடம் நோக்கி வருமாறும் செய்தார்கள்.

“வாலுளைப் புரவியொடு வடவளம் தருஉம்

நாவாய் சூழ்ந்த நளிநீர்ப் படப்பை”

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படையும்,

“நீரினின்றும் நிலத்துஏற்றவும்

நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும்

அளந்தறியாப் பலபண்டம்

வரம்பறியாமை வந்தீண்டி”

என்பதும்,

“மொழிபல பெருகிய பழீதீர் தேஎத்துப்

புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையும்

முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம்”

என்பதுமான பட்டினப்பாலையும் தமிழர்களின் உலகளாவிய வணிகத்தையும் உலகத்தார் தமிழரோடு உவந்து செய்த வணிகத்தையும் எடுத்துரைப்பனவாகும். மதுரைக்காஞ்சி,

“மலையவும் நிலத்தவும் நீரவும் பிறவும்
பல்வேறு திருமணி முத்தமொடு பொன்கொண்டு
சிறந்த தேஎத்துப் பண்ணியம் பகர்நரும்”

என்பதும் தமிழர்தம் பொருள் போற்றி வாழ்ந்த வணிகப் பெருவாழ்வை வழிமொழிவதாகவே உள்ளது.

மேற்காட்டப்படும் எண்ணற்ற சான்றுகளும் பிறவும் தமிழர்களின் உழைப்பையும், உற்பத்தி அறிவையும், பண்டம் மாற்றித் தீதின்றி வந்த பொருளால் வளவாழ்வு வாழ்ந்த திறத்தையும் காட்டுவனவாம். தமிழ் மொழியில் பொருள் என்பதற்கு எண்ணற்ற பொருள்கள் உள்ளன. சொற்பொருள், உலகப்பொருள், உடைமைப் பொருள், அகப்பொருள் என்னும் உரிப்பொருள், புறப்பொருள், மெய்ப்பொருள் இன்னும் அவரவர் குழலுக்கும் தேவைக்கும் ஏற்ப விரிந்து நிற்கிறது பொருள் எனும் சொல். இப்படிப் பற்பல பொருட்களால் தமிழ் தகுதிப்பட்டிருந்தாலும், தமிழகம் ‘செல்வம்’ என்னும் ஒரு பொருளே பொருள் என்று முதன்மைப்படுத்தி இயங்கியிருக்கிறது. இவ்வாழ்வும் எண்ணமும் மரபணுத் தொடர்ச்சியாகக் குருதி ஓட்டமாகத் தொடர்ந்து வருகின்றன. வெளிநாட்டின் ‘பொதுவுடைமைத் தத்துவம்’ வெளிப்பட்ட பின்னால்தான், ‘பொருள்முதல் வாதம்’பிறந்தது என்பது தமிழர்தம் வாழ்முறை அறியாதார் கூற்றாகும். ‘கம்யூனிசம்’ என்பது கூடத் தமிழ்ச்சமூகக் கூட்டுக்குடும்ப வாழ்வின் வெளிநாட்டு வடிவம் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

எனவே, தமிழர்களின் அறிவார்ந்த அனுபவத்தில், உழைப்பில் உருவான வாழ்வியல் நெறிகளையெல்லாம் ஒரு தனி நபருக்கானது என்பது போலவும், ஒரு தனி இயக்கத்திற்கு அல்லது கட்சிக்கு என்பது போலவும் பேசுவது பொருத்தமற்றது. பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கும் மேலான தமிழரின் பகுத்தறிவுப் பழைமையை நேற்று வந்த பெரியாருக்கு உடைமையாக்கி உரைப்பது அறியாமை. புத்தரிலிருந்து சித்தர்கள் வரை பின்பற்றியும் போற்றியும் புழங்கிய பகுத்தறிவும், பண்பாட்டு அடையாளமாகத் தொடரும் நம்பிக்கை சார்ந்த வழிபாட்டுச் சடங்குகளும் தொன்மையான தமிழர்களின் வழிவழிச் சொத்துக்களாகும். அதேபோல பொருளுடைமை போற்றிப் பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்பிய பாங்கும் பழந்தமிழர்களிடமிருந்தே தொடர்கின்ற வாழ்நெறியாகும். இத்தொடர்ச்சி எம் மரபு நிலையிலும் பண்பாட்டுப் பயிற்சியிலும் உயிரிலும் உணர்விலும் ஒன்றிக்கலந்து இயங்கியலாய் என்றும் தொடரும்; தொடர வேண்டும்.